

Po dolgem premišljevanju in premlevanju smo se devetošolci končno vpisali v srednje šole. Za nekatere je ta dan prišel celo prekmalu. Večina jih bo šolanje nadaljevala v Velenju ali Celju, nekateri posamezniki pa bomo šli v Maribor, Novo mesto ali Ljubljano.

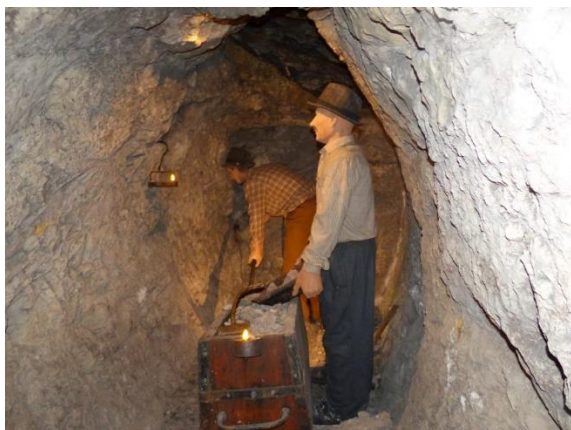
Marec se je izkazal kot lep in sončen mesec, ki smo ga lahko izkoristili za športne dneve in preživljanje prostega časa na prostem.

Glorija

Dogajalo se je ...

IZLET V IDRIJO IN LJUBLJANO

V soboto, 25. marca, smo učenci izbirnega predmeta poskusi v kemiji, člani foto krožka in krožka malih sivih celic odšli na izlet v Idrijo. Najprej smo obiskali rudnik živega srebra. Pogledali smo si kratko video predstavitev, nato pa oblekli zaščitne plašče in čelade ter se odpravili v Antonijev rov. Notri je bilo temno, strop je bil nizek. Tla so bila vlažna, zato smo morali hoditi previdno. Po rudniku so bile postavljene lutke rudarjev, da smo si lažje predstavljali, kako je potekalo delo globoko pod zemljo. Naša vodička nam je razložila, kako so delali včasih ter kakšno opremo so imeli. Nato smo si ogledali še Muzej živega srebra. Spoznali smo lastnosti živega srebra ter si ogledali nekaj kratkih filmov.

Po ogledu smo imeli malico, nato pa smo se z avtobusom odpeljali v Ljubljano. Tam smo si pogledali Muzej iluzij. Najbolj všeč mi je bila rumena soba. Na vsaki strani so bila ogledala, zato sem imela občutek, da se soba ne konča.

Za konec izleta pa smo odšli še v Mcdonalds. Na izletu sem se naučila veliko novega in se ob tem zabavala.

Tina Jernejc, 8. b

HOME IS WHERE THE HEART IS

23. marca je na Gimnaziji Velenje potekal zaključek natečaja na temo **Home is where the heart is**. Učenci smo lahko sodelovali s proznimi besedili, poezijo, videi ali dramskimi besedili v angleškem ali nemškem jeziku. Od vseh prijaviteljev so nato izbrali 7 najboljših, ki so sebe in svoj izdelek na zaključku predstavili s kratko predstavitevijo.

Z naše šole sva se med sedem najboljših uvrstili Maja Polak s pesmijo **Music is my home** in jaz, Glorija Mikek, z besedilom **Finally home**.

Po predstavitevah so sledile še delavnice z naravnim govorcem Benom Ashem iz Anglije. Učenci smo delali po skupinah in nato svoje teze o teorijah zarote (kar je bila tema) predstavili preostalim skupinam. Vsi nagrajenci smo prejeli priznanja in prisrčne nagrade.

Glorija Mikek, 9. b

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

Večina otrok, vključno z mano, komaj čaka na šolo v naravi. Tako sta na odhod komaj čakala tudi naša razreda, 6. a in 6. b.

V Kranjski Gori smo smučali oziroma se učili smučati. Razdeljeni smo bili v 4 skupine. Na snegu smo preživeli vse dopoldneve, potem ko smo se pri jutranji telovadbi dobro ogreli.

Všeč mi je bilo, ko smo šli v Planico na tek na smučeh. Bilo je kar naporno. Tam smo videli planiško velikanko čisto od blizu.

Na pustni torek smo imeli tudi ples v maskah. Priznanje za najboljšo masko sta dobila smešna klovna Miha in Florjan, za najbolj izviren nastop pa sta priznanje dobila Matej "z bolečim grlom" in Denis "smrt".

Najbolj mi je bilo všeč, da smo prosti čas namenili za druženje in pogovore.

Imeli smo se lepo in všeč nam je bilo, da smo bili skupaj cele dneve. Bilo bi super, če bi nas letos čakala še ena šola v naravi.

Gašper Repše, 6. a

POLFINALE NOGOMETA ZA STAREJŠE DEKLICE

V torek, 21. Marca, smo se nogometašice 7., 8. in 9. razreda odpravile v Brežice, kjer se je odvijalo polfinale nogometa za starejše deklice. Na tekmovanju so bile poleg nas še tri ekipe: Vojnik, Šmartno pri Litiji in Brežice. Vsaka ekipa je igrala z vsako. Ko pa je bilo tekem konec, smo se vsi zbrali v dvorani, kjer smo imeli podelitev. Prvo mesto je osvojil Vojnik, mi smo bile druge, tretje mesto pa je pripadlo Šmartnemu. Zadnje mesto so osvojile domače nogometašice iz Brežic. Čeprav se bo na finale odpravil samo Vojnik, smo vesele uspeha na polfinalu.

Mia Sara Leskošek, 8. b

Intervju

MAJA SEDOVNIK - DRŽAVNA PRVAKINJA V SMUČANJU

Maja Sedovnik je učenka 7. a razreda, hkrati pa tudi odlična športnica. Uspeva v vseh športih, zadnja leta pa je še posebej osredotočena na smučanje.

Kako lahko šolo usklajuješ s smučanjem?

Včasih mi kar zmanjka časa, ampak s pomočjo učiteljic in sošolk mi uspeva vse. Imam občutek, da manj kot imam prostega časa, bolj se trudim; če imam več časa, delo odlašam.

Koliko ur na teden treniraš?

Moji treningi so odvisni od razmer na smučišču. Najboljši so jutranji treningi. Ko vsi še sladko spite, jaz že treniram. Treninge imam tudi popoldne, med vikendi pa tekme.

Kakšna je ekipa s katero treniraš? Imaš tam prijatelje?

V ekipi imam same fante, z njimi se dobro razumem.

Kako se počutiš pred pomembno smučarsko tekmo? Imaš kaj treme?

Trema je prisotna, seveda trudim se, da mislim samo na količke, ki so pred mano, in kar se da hitro odpeljem.

Kdo te najbolj spodbuja pri tvojih smučarskih podvigih?

Najbolj me spodbujata moja starša.

Kakšni so letošnji rezultati, na katere si še posebej ponosna?

Letos je bilo že sedmo leto, odkar se udeležujemo tekme v Švici, kjer tekmujejo otroci iz celega sveta. Letos sem osvojila 2. mesto med devetdesetimi tekmovalkami, leto prej 1. mesto in enkrat 3. mesto. Najbolj sem ponosna, da sem postala šolska državna prvakinja.

S katerimi športi se ukvarjaš poleti, ko ni snega?

Trikrat na teden treniram še odbojko, rada tudi kolesarim. Poleti delam na kondiciji, da sem s prihodom zime dobro pripravljena na smučanje.

Kaj počneš v prostem času?

Prostega časa je bolj malo. Izkoristim ga za druženje s prijatelji.

Ali moraš kot vrhunska športnica kaj paziti na prehrano? Si lahko občasno privoščiš kakšno pice?

Pri prehrani ne pazim, jem vse, tudi pice, le tako imam dovolj energije za vse športne dejavnosti.

Kam se boš letos odpravila na poletne počitnice? Ali bodo povezane s športom?

Enako kot sneg obožujem tudi morje, predvsem smučanje in bordanje na vodi, potapljanje ... Letos bomo kampirali na hrvaški obali.

Kaja Firm, 7. a

Literarni kotiček

MOJ DELOVNIK

Ob treh zjutraj me žena zbudi. Povsem izmučen od prejšnjega dne vstanem, si pomanem oči in se odpravim v kuhinjo. Najraje se ne bi odpravil v službo, ampak, kdo pa bo preživel otroke. Žena ima že tako ali tako veliko dela pri sosedih, kjer je zaposlena kot služkinja, zasluži pa zanemarljivo malo.

Pojem kos kruha z marmelado, popijem skodelico mleka ter se odpravim v žebljarno. Čutim, kako so moje noge težke, kot da bi imel uteži namesto nog.

Ozrem se na travnik in zagledam žeblje. »Kaj ni tam včasih rastla koruza?« se vprašam. Nekoliko začuden in izčrpan vstopim v žebljarno. Kar v trebuhu me zvije, ko vstopim, vendar vseeno stopim na svoje delovno mesto in začnem s kladivom kovati vroče žeblje.

Udarim s kladivom po žeblju, ki povzroči zvok, ki ga slišim prepogosto. Po devetih urah dela že skoraj omedlim. Znoj neustavljivo teče po koži. Slišim samo še to, da delovodja naznani dvourno pavzo. Kar na mizo se zlekнем in zaspim, kajti preveč sem utrujen, da bi šel kam drugam.

Čez dve uri me globok šefov glas vrže pokonci in komaj se premagam, da ne bi spal naprej. Kujem naprej. Z vsakim udarcem mi pojenjajo moči in muke so neznosne.

Ob osmih se delo končno konča. Naredim nekaj korakov proti izhodu, vendar me prevzame utrujenost. Moje noge izgubijo vso moč. Padem na kolena, se uležem in se zatopim v globok, preglobok spanec.

Filip Gregorc, 9. b

MOJ DAN

Kot vsako jutro, se je tudi to jutro začelo z bornim močnikom za zajtrk ob treh zjutraj. Ko sem pojedel močnik, sem šel skozi vrata, ki so kot vsako jutro zaškripala. Ko sem stopil ven, sem najprej namesto sonca zagledal razbeljeno peč. Pomel sem si oči in videl, da so namesto bilk trave na travniku žebli. Zopet sem si pomel oči ter se odpravil na delo v Kamno Gorico. Peš, saj nimam niti za kolo. Ko sem prišel v tovarno, sem zraven ostalih delavcev počakal na šefa.

Ko je šef stopil iz kočije s svojo strumno vzravnano glavo, nas je z mastnimi usti nagovoril: »Delavci! Razočarali ste me! Od kupca sem dobil pritožbo, da se jim je en žebelj iz naše žebljarne zvil! Danes boste zategadelj dobili nižje plačilo.« »Nisem vedel, da se da tako nizke plače še znižati,« sem si rekel. Ob štirih so se zapornice odprle, voda je stekla na mlinsko kolo in stroji so začeli delovati, temo tovarne pa je začela razsvetljevati razbeljena peč. Jaz pa sem zopet slišal ta zvok, ki ga slišim že

vsa ta leta , odkar delam tu. Puhanje meha, razbijanje kladiva, to je vse, kar slišim v svojem delovnem vsakdanjiku, v katerem jaz in moji sotrpini izdelujemo žeblje.

Ko sem prvo leto delal tukaj, me je bolel križ. Če sem iskren, me bolečina še ni zapustila, samo zmenim se več ne zanjo. Med delom se zelo trudim, saj vem, da zna šef pri nižanju plač delati strašne čudeže. Okrog mene delajo ljudje vseh živih vrst: od očetov in sinov, pa do mam in hčerk. Nenadoma je enoličen vsakdan za trenutek prekinila nesreča; delavec si je razbil prst. Na njegovem obrazu je bilo slutiti strašno bolečino, vendar je kot vsi drugi moral delati naprej.

Po petih urah dela so se moja pljuča in život privadili na težek, vlažen in vroč zrak, ki ga moram prenašati vsak dan. Svoj hrbet sem že začel prepričevati, naj zdrži vsaj še štiri ure. Po koncu delavnika me je križ že tako bolel, da sem doma komaj sedel za razmajan stol ter mizo. Ko sem videl, da imam vsaj mleko, sem zavriskal od veselja. Močnik sem zdaj namesto z vodo lahko pripravil z mlekom. Ko sem pojedel, sem se pogledal v ogledalo. Pred seboj sem zagledal od utrujenosti zguban obraz ter izrabljene, grobe delavske roke. Rekel sem si: »To me bo spremljalo vse življenje. Na žalost!«. Ulegel sem se na posteljo, da bi se spočil, nakar se je le-ta podrla. Zastokal sem, saj mi je bilo to še v dodatno breme; nove si namreč nisem mogel privoščiti. »V nedeljo jo popravim, če si bom le lahko vsaj žeblje kupil!« to je bila moja zadnja misel, preden sem zaspal.

Jonatan Jurkovnik, 9. a

MOJA LJUBEZEN

Oči kot
safirni kamni,
lasje kot
čokoladna reka.
Si moja ljubezen,
edina in prava,
tebe želim si
in mi nisi zabava.

Edita Belak, 8. b

SRCE

Srce bije
v večnem ritmu,
ne ustavlja se.
A ko se
utrudi,
tudi človek
z njim umre.
Če ga ljubiš,
zelo boli,
a nazaj
poti več ni.

Edita Belak, 8. b

FINALLY HOME

One day, I visited the place where the house I was born once stood. I looked at the ruins of the old house, smelled the scent of the memories once made. But the house isn't home anymore. It was home when I still chased with my sister all over the house. Or when I accidentally broke mom's favourite vase and I regretted it so much I went to a shop and bought a new one. I returned late in the evening and mom was worried sick. It was the first time she told me nothing else matters besides me being safe and home.

But I was bribed into the big world by the wish of being great and known and I was so absorbed in my life, I didn't even consider attending my sister's wedding or seeing her firstborn and her in the hospital. Mum got cancer and she died, ironically, the following spring, when everything was supposed to come back to life and be happy and great again. I didn't come to her funeral; I just sent a bouquet of flowers and a candle. It remains the biggest regret of my life. My sister later contacted me and told me mom left me her house because I was the eldest. She told me her last words were: "I wish he was safe and home with me." It hurt to know that on her deathbed she remembered me, her son who abandoned her when she needed him the most, even though she was surrounded by people who loved her dearly. I don't think my sister ever really forgave me. But I still never thought about renovating the house or moving into it. I felt I didn't deserve to call it home or even entering it after everything I did wrong.

I too now lay on my deathbed like mom did all those years ago. But I'm alone. Everyone dear to me passed away before me and I was left alone in this world that is nothing but grey to me. And my last thought was mom. I thought of how I wished I didn't leave her that day. Then everything was white.

I woke up standing in a white room and suddenly I saw someone approaching me. It was my mom, as beautiful and youthful as the day I last saw her. I went to say how sorry I was but she just hugged me tightly and whispered in my ear: "You're finally home."

Glorija Mikek, 9. b

MUSIC IS MY HOME

There was a girl who loved a song,
she's loved it for very long.
Everybody thought that she was addicted
and most of them have that already predicted.

She loves listening, singing and such,
but sadly time flies away too much.
She could work on songs for hours and hours
and gain more flowers and flowers.

When she looks back at it,
she realizes that her life was never lit.
It was always like a burned candle
and the light was on the other side, just turn the handle.

She wasted so much time creating
that her mind began levitating.
Her friends and family are luckily not mocking,
otherwise her mind would begin locking.

But whatever, she creates what's in her heart,
even though it may not be always smart.
Music feels like her home,
therefore she will never be alone.

Maja Polak, 9. A

Navijamo za njih

DOMEN PREVC

Domen Prevc je 17-letni slovenski smučarski skakalec. Rojen je bil 4. 6. 1999 v Kranju. Že zelo zgodaj, pri šestnajstih letih, je opozoril nase z izjemnim talentom.

Sezono 2016/17 je Domen začel izvrstno. Zmagal je na uvodni tekmi skakalne sezone na Finskem v Ruki, kar je bila tudi prva zmaga v njegovi karieri v svetovnem pokalu. Svoj uspeh je Domen potrdil že čez nekaj dni, ko je v velikem slogu dobil tudi tekmo svetovnega pokala v nemškem Klingenthalu in fasciniral vse ljubitelje smučarskih skokov.

Foto nova24tv.si

Letošnjo sezono je končal na skupnem šestem mestu, med zaslužkarji pa je na osmem mestu. Najmlajši med brati Prevc je v pravkar končani sezoni na tekmah za svetovni pokal zaslužil 100.600 švicarskih frankov, so sporočili iz Mednarodne smučarske zveze (FIS).

Domna Prevca, dijaka splošne gimnazije GFP, je širša skakalna javnost spoznala v sezoni 2015/16, ko je odlično debitiral v svetovnem pokalu. Postavil je nov mejnik v smučarskih skokih. Najmlajši od bratov Prevc je že na svoji prvi tekmi prispeval k ekipnemu drugemu mestu, na svoji prvi posamični tekmi je dosegel osmo mesto in le mesec dni pozneje je že stal na zmagovalnih stopničkih, saj je bil drugi. Na mladinskem svetovnem prvenstvu v Romuniji pa je februarja 2016 postal podprvak.

»Nič se ni spremenilo. Ne maram biti neka zvezda, vse ostaja enako. Ko po uspešnem koncu tedna pridem v šolo, me sošolci pozdravijo z bučnim aplavzom, potem pa gre dan običajno naprej, kot da se ni nič zgodilo. To mi ustreza. Ne maram biti neka zvezda, ne bi rad postal petelin,« je odraslo menil šestnajstletnik za medije. In premišljeno dodal o usklajevanju športa in šole: **»Prav se mi zdi, da me v šoli ne ujčkajo, da moram delati. Trudim se, da naredim čim več sproti.«**

Mia Sara Leskošek, 8. b